

Arrest

**nr. 163 454 van 3 maart 2016
in de zaak RvV X/ IX**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 februari 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2016 om 11:00u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETE, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is aangetroffen te Zeebrugge. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 9 januari 2016 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het

oog op verwijdering (bijlage 13septies) en met een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan verzoeker ter kennis gebracht op 9 januari 2016.

Op 11 januari 2016 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Vingerafdrukken tonen aan dat verzoeker reeds op 30 november 2015 asiel aanvraag in Bulgarije.

Op 19 januari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies) samen met een beslissing tot vasthouden in een welbepaalde plaats (bijlage 39bis), aan verzoeker ter kennis gebracht op 20 januari 2016.

Op 22 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), aan verzoeker ter kennis gebracht op 22 februari 2016. Dit is de bestreden beslissing.

Samen met deze beslissing neemt de gemachtigde van de staatssecretaris op 22 februari 2016 de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid van dezelfde wet stelt :

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Uit de bestreden beslissing en de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds het voorwerp uitmaakte van een bevel om het grondgebied te verlaten op 9 januari 2016 en op 19 januari 2016. Uit de stukken blijkt voorts niet dat tegen voormelde bevelen een annulatieberoep is ingediend. Ter terechtzitting bevestigt de raadvrouw van verzoekende partij dat er geen beroepen zijn ingediend tegen voormelde bevelen.

Overeenkomstig artikel 39/82, § 4, derde lid van de Vreemdelingenwet werd in de beschikking waarbij de partijen werden opgeroepen, aangegeven dat de vordering manifest laattijdig voorkwam en werd dit ook gemotiveerd. Verzoekende partij werd dan ook in de mogelijkheid gesteld om een standpunt voor te bereiden omtrent de al dan niet laattijdigheid van haar beroep en kreeg de mogelijkheid om aan te tonen dat de laattijdige indiening van haar beroep aan overmacht te wijten is. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Ter terechtzitting wijst de raadsman erop dat het bevel van 8 januari 2016 minstens impliciet werd ingetrokken/opgeheven en aldus uit het rechtsverkeer is verdwenen door de asielaanvraag van verzoeker op 11 januari 2016 zodat het bevel niet in rekening kan worden gebracht bij de berekening van de beroepstermijn.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat er met betrekking tot de asielaanvraag geen beslissing is genomen dan alleen de vaststelling dat de Belgische autoriteiten niet bevoegd zijn om de asielaanvraag te behandelen. De asielaanvraag schorst enkel de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied

te verlaten. Bovendien is aan verzoeker ook een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht op 19 januari 2016. Zowel het bevel van 9 januari 2016 als het bevel van 19 januari 2016 bevinden zich nog steeds in het rechtsverkeer.

Artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert de beslissing tot verwijdering als zijnde *“de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”*. Uit deze begripsbepaling en artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet kan geenszins worden afgeleid dat de wetgever met het gebruik van de term ‘verwijderingsmaatregel’ enkel bedoeld heeft op bevelen om het grondgebied te verlaten waarna geen asielaanvraag is ingediend. Verzoeker die reeds eerder het voorwerp uitmaakte van bevelen om het grondgebied te verlaten, kan dan ook niet worden bijgetreden waar hij meent te kunnen stellen dat hij over een beroepstermijn van tien dagen beschikte.

De bestreden beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 22 februari 2016, zodat krachtens artikel 39/57, §2, 3° van de Vreemdelingenwet zijn beroepstermijn van vijf dagen begon te lopen de eerste dag daarop volgend, zijnde 23 februari 2016. De op 2 maart 2016 ingediende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is derhalve laattijdig ingediend, zodat de vordering tegen de aangevochten beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten als onontvankelijk moet worden verworpen.

Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat hij een ernstig middel heeft aangevoerd waaronder een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM en wijst op zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel (artikel 13 van het EVRM).

De verzoekende partij kan niet gevolgd worden in haar betoog. Het gegeven dat artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt, *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden”* onmiddellijk volgt na 39/82, § 4, derde lid van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt *“Indien de vordering manifest laattijdig voorkomt, geeft de voorzitter van de geadieerde kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij daartoe aanwijst, dit aan in zijn beschikking en roept de partijen onverwijld op te verschijnen binnen vierentwintig uur vanaf de ontvangst van de vordering.”* houdt niet in dat de vaststelling inzake manifeste laattijdigheid van de vordering moet wijken voor het enkele gegeven dat een grief artikel 3 van het EVRM in het verzoekschrift wordt ontwikkeld.

Er kan te dezen nog verwezen worden naar de voorbereidende werken van de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State. Immers kan hierin gelezen worden:

“Een korte beroepstermijn wordt als redelijk beschouwd. De toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel 13 van het EVRM verhindert niet dat er voorwaarden van procedurele aard worden ingebouwd. Termijnen en vormvereisten worden gesteld aan een mogelijke klacht of bepaalde financiële drempels worden ingebouwd in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwending uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). De nieuwe termijn moet volstaan voor de vreemdeling om het nodige te doen om een uiterst dringend beroep in te dienen bij de Raad. Tegelijkertijd blijft de Dienst Vreemdelingenzaken ook niet te lang in het ongewisse over de termijn waarbinnen hij een repatriëring of terugdrijving kan organiseren. Indien de vreemdeling binnen deze termijn geen uiterst dringende procedure opstart, dan kan de Dienst Vreemdelingenzaken de betrokkene terugdrijven of repatriëren. Indien de vreemdeling na deze termijn een uiterst dringende procedure wenst te op te starten, dan zal dit onontvankelijk zijn. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingediend beroep toch behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132.671). De vreemdeling heeft echter zoals steeds de mogelijkheid om aan te tonen dat de laattijdigheid aan overmacht te wijten is. Een andere nieuwigheid betreft het voorzien van een bijzondere beroepstermijn indien de vreemdeling reeds het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wanneer een volgende beslissing wordt genomen (bijvoorbeeld inzake een meervoudige asielaanvraag), om te kunnen garanderen dat ingestelde meervoudige procedures binnen een redelijke termijn kunnen afgehandeld worden. Een kortere termijn kan als een redelijke termijn beschouwd worden, aangezien de vreemdeling al eerder het nodige heeft

kunnen doen om zijn rechtsbescherming te organiseren en derhalve kennis heeft van de modaliteiten die in dit verband gelden". (Parl.St. Kamer 2013-14, nr. 53- 3445/001, 8-9)".

In de voorbereidende werken kan voorts gelezen worden, "Het artikel 39/82, § 2, van de wet bevat de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Deze voorwaarde die op het ogenblik dat de rechter over het beroep oordeelt moet worden nagegaan, mag de Raad niet verhinderen een door de verzoeker aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit een schending van de grondrechten van de mens onderzoekt ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden te onderzoeken, indien deze voorwaarde bijgevolg onverzoenbaar is met de eis van de daadwerkelijkheid van een beroep en in het bijzonder met de vereiste van een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke dergelijke grief." (Parl.St. Kamer 2013-14, nr. 53- 3445/001, 9-10). Deze passage gaat echter over de invulling van de UDN-voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel en handelt niet over de beroepstermijn.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk ratione temporis.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. MOONEN